

SEDEM MINÚT PO POLNOCI

Netvor sa zjavil tesne po polnoci. Ako je ich zvykom.

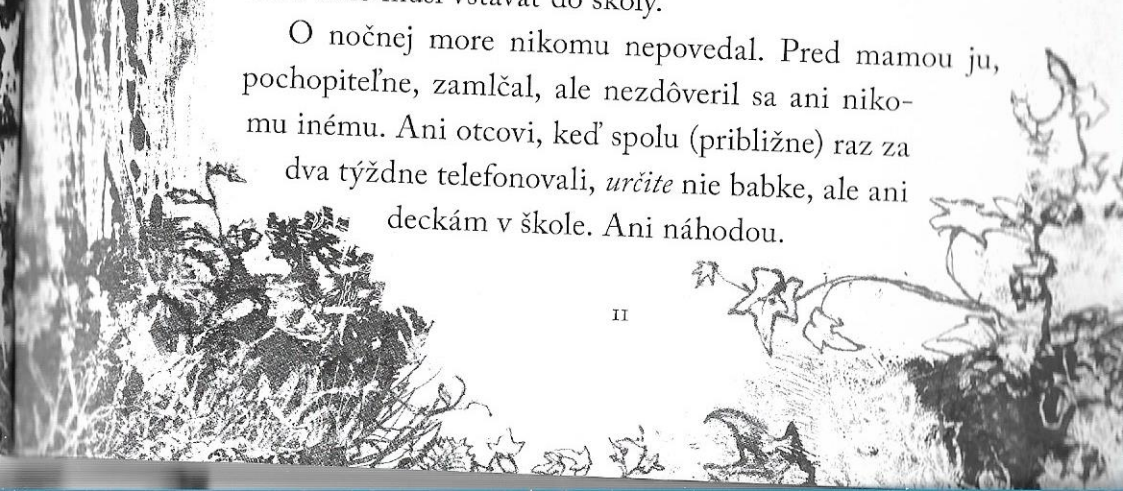
Keď prišiel, Conor nespál.

Zobudil ho zlý sen. Nebola to *hocijaká* nočná mora, ale *tá* nočná mora. V posledných dňoch sa veľmi často vracia. Plná tmy, vetra a kriku. Tá, v ktorej sa ruky vyšmyknú z jeho zovretia, hoci ich z celej sily stíska. Nočná mora, ktorá sa zakaždým končí...

„Choď preč,“ zašepkal Conor do tmavej izby, zaháňajúc zlý sen, aby ho neprenasledoval do sveta bdelych. „Strať sa!“

Pozrel na hodiny, ktoré mu mama položila na nočný stolík. Bolo neskoro. Sedem minút po polnoci. Už bol pondelok a ráno musí vstávať do školy.

O nočnej more nikomu nepovedal. Pred mamou ju, pochopiteľne, zamlčal, ale nezdôveril sa ani nikomu inému. Ani otcovi, keď spolu (približne) raz za dva týždne telefonovali, *určite* nie babke, ale ani deckám v škole. Ani náhodou.

O tom, čo sa deje v jeho nočnej more, nemusí nikto vedieť.

Conor ospalo zažmurkal, potom sa zamračil. Niečo mu uniká. Posadil sa na posteli a ešte väčšmi sa prebral. Zlý sen sa rozplýval, ale bolo tu ešte čosi iné, na čo nevedel prísť, čosi iné, čosi...

Počúval, napínal uši do ticha, ale obklopoval ho iba mlkvy dom, občas k nemu doľahlo tikanie z prázdneho prízemnia alebo šuchot perín zo susednej izby, kde spí mama.

Nič.

A potom predsa len niečo. Pochopil, že to niečo ho zobudilo.

Nieкто volal jeho meno.

Conor.

Pocítil prival paniky, zovrelo mu žalúdok. Sledoval ho? Podarilo sa mu vystúpiť z nočnej mory a...

„Nebud' hlúpy,“ napomenul sa. „Na netvory si príliš starý.“

Bola to pravda. Práve minulý mesiac oslávil trináste narodeniny. Netvory sú pre malé deti. Netvory sú pre chlapcov, čo sa v noci pocikávajú.

Netvory sú pre...

Conor.

Zasa to volanie. Conor preglgol. Október bol nezvyčajne teplý, preto mal otvorené okno. Možnože záclony, ktoré vo vánku zašušťali jedna o druhú, zneli ako...

Conor.

No dobre, tak to nebol vietor. Určite počul hlas, ale nespoznal ho. Nepatrilo mame, tým si bol istý. Vôbec to nebol ženský hlas a na bláznivý okamih mu napadlo, či otec nečakane nepricestoval z Ameriky, spamätal sa príliš neskoro, aby zavolať a...

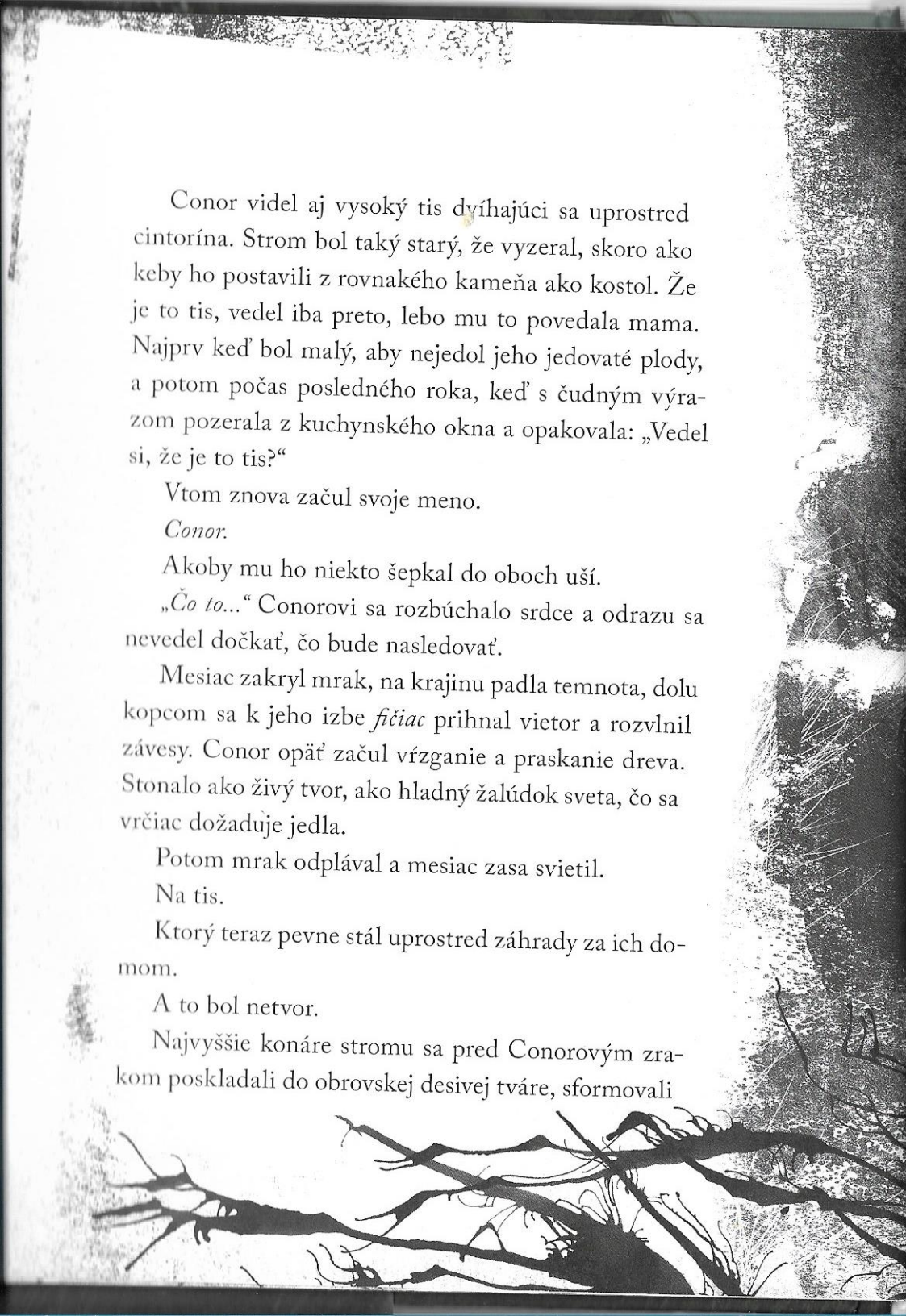
Conor.

Nie. Nie je to otec. Tento hlas mal zvláštne zafarbenie – *broziové* zafarbenie, divé a nespútané.

Potom zvonka začul ťažké vŕzganie dreva, akoby niečo obrovské stúpilo na drevenú dlážku.

Nechcel sa tam ísť pozrieť. Ale čosi v jeho vnútri si to zároveň želalo väčšmi než čokoľvek iné.

Úplne prebratý odhrnul perinu, vyliezol z postele a pristúpil k oknu. V bledom svite mesiaca zreteľne rozoznával kostolnú vežu na malom kopci za ich domom, na tom, okolo ktorého viedli koľajnice. Dve tvrdé oceľové čiary sa matne blýskali do noci. Aj mesiac žiaril, osvetľoval cintorín pri kostole plný náhrobných kameňov s takmer nečitateľnými nápismi.

Conor videl aj vysoký tis dvíhajúci sa uprostred cintorína. Strom bol taký starý, že vyzeral, skoro ako keby ho postavili z rovnakého kameňa ako kostol. Že je to tis, vedel iba preto, lebo mu to povedala mama. Najprv keď bol malý, aby nejedol jeho jedovaté plody, a potom počas posledného roka, keď s čudným výrazom pozerala z kuchynského okna a opakovala: „Vedel si, že je to tis?“

Vtom znova začul svoje meno.

Conor.

Akoby mu ho niekto šepkal do oboch uší.

„Čo to...“ Conorovi sa rozbúchalo srdce a odrazu sa nevedel dočkať, čo bude nasledovať.

Mesiac zakryl mrak, na krajinu padla temnota, dolu kopcom sa k jeho izbe *fičiac* prihnal vietor a rozvlnil závesy. Conor opäť začul vŕzganie a praskanie dreva. Stonalo ako živý tvor, ako hladný žalúdok sveta, čo sa vrčiac dožaduje jedla.

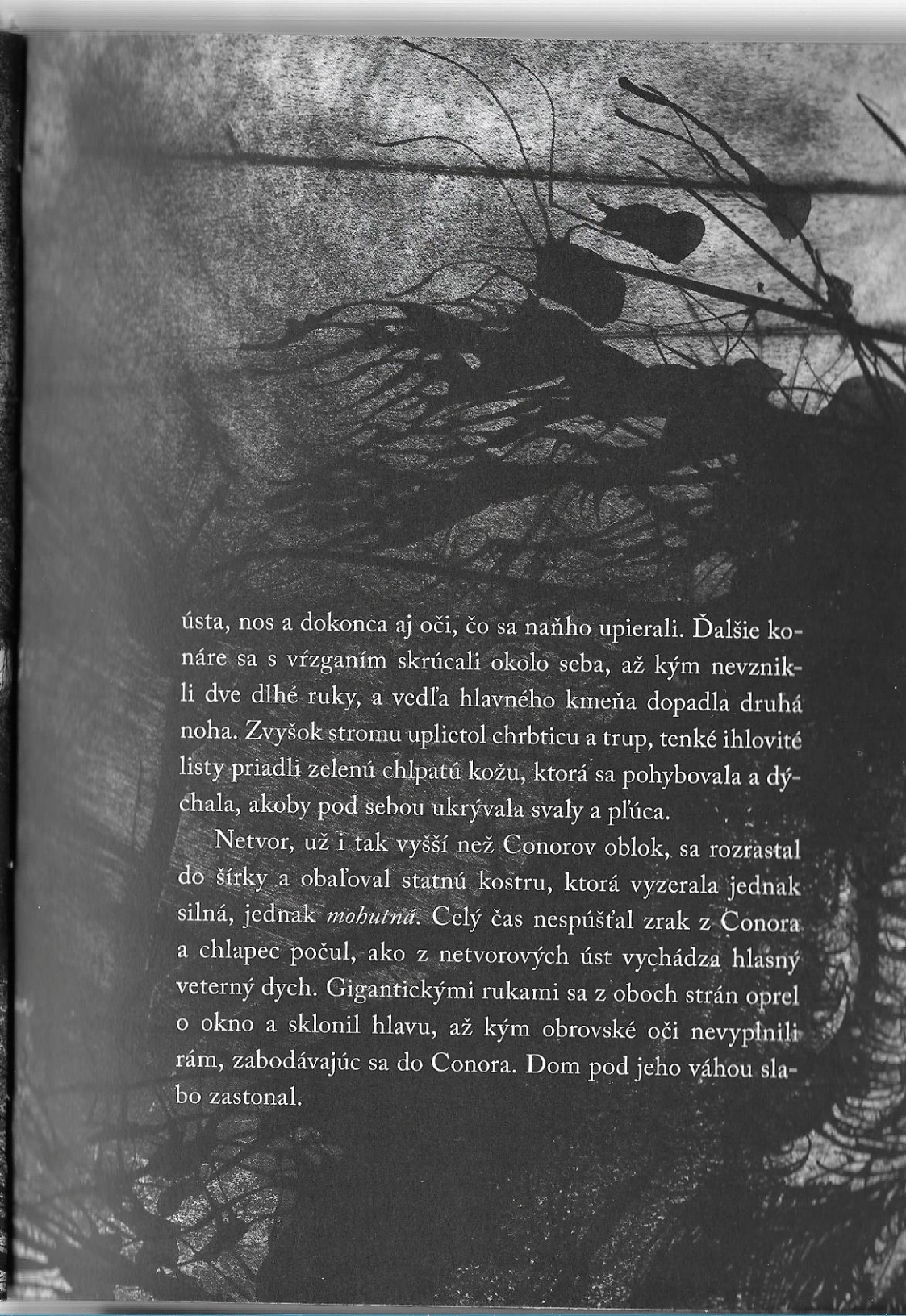
Potom mrak odplával a mesiac zasa svietil.

Na tis.

Ktorý teraz pevne stál uprostred záhrady za ich domom.

A to bol netvor.

Najvyššie konáre stromu sa pred Conorovým zrakom poskladali do obrovskej desivej tváre, sformovali

ústa, nos a dokonca aj oči, čo sa naňho upierali. Ďalšie konáre sa s vŕzganím skrúcali okolo seba, až kým nevznikli dve dlhé ruky, a vedľa hlavného kmeňa dopadla druhá noha. Zvyšok stromu uplietol chrbticu a trup, tenké ihlovité listy priadli zelenú chlpatú kožu, ktorá sa pohybovala a dýchala, akoby pod sebou ukryvala svaly a pľúca.

Netvor, už i tak vyšší než Conorov oblok, sa rozrástol do šírky a obaľoval statnú kostru, ktorá vyzerala jednak silná, jednak *mohutná*. Celý čas nespúšťal zrak z Conora a chlapec počul, ako z netvorových úst vychádza hlasný veterný dych. Gigantickými rukami sa z oboch strán oprel o okno a sklonil hlavu, až kým obrovské oči nevyplnili rám, zabodávajúc sa do Conora. Dom pod jeho váhou slabobozastonal.

A potom netvor prehovoril.

Conor O'Malley, oslovil ho, cez okno zavial prudký poryv teplého dychu páchnuceho kompostom a strhol chlapcovi vlasy dozadu. Hlboký hlas mohutne burácal, Conor cítil v hrudi jeho vibrácie.

Prišiel som si po teba, Conor O'Malley, pokračoval netvor a neprestával tlačiť na dom. Zo stien padali obrazy, na zem sa skotúľali knihy, všetka elektronika aj starý plyšový nosorožec.

Netvor, pomyslel si Conor. Skutočný, nefalšovaný netvor. Vo svete bdelých. Nie v sne, ale tu – za jeho oknom.

Prišiel si poňho.

Lenže Conor neušiel.

Naopak, zistil, že sa vôbec nebojí.

Od chvíle, keď sa netvor ukázal, cítil iba čoraz väčšie sklamanie.

Pretože toto nebol netvor, ktorého čakal.

„Tak si ma vezmi,“ povedal.

— • —

Rozhostilo sa zvláštne ticho.

Čo si to povedal? opýtal sa netvor.

Conor si prekrižil ruky na prsiach. „Povedal som, aby si si ma vzal.“

Netvor sa zháčil, vzápätí *zareval* a udrel pästami do domu. Strop sa pod nárazmi prehol a na stenách sa objavili obrovské praskliny. Izbou zavial víchor burácajúci netvorovým zlostným ručaním.

„Krič si, koľko chceš,“ Conor pokrčil plecami a takmer pritom nezvýšil hlas. „Videl som aj horšie.“

Netvor *zareval* ešte hlasnejšie, vrazil pästou do okna a rozbil sklo, drevo aj tehly. Obrovská ruka zo skrútených konárov schmatla Conora okolo pása a zdvihla ho zo zeme. Vytiahla ho z izby do noci, vysoko nad záhradu, a držala ho oproti kotúču mesiaca. Prsty Conorovi tak tuho stláčali hrudník, že ledva dýchal. V netvorovej otvorenej papuli videl krivé zuby z tvrdého zapleteného dreva a cítil teplý dych, ktorý k nemu zdola prudko stúpал.

Potom sa netvor opäť zarazil.

Ty sa naozaj nebojíš, však?

„Nie,“ odvetil Conor. „Teba určite nie.“

Netvor prižmúril oči.

Budeš sa báť. Ešte než príde koniec.

Posledné, čo si Conor pamätal, boli netvorove ústa otvárajúce sa dokorán, keď sa ho chystal zaživa zožrať.

RAŇAJKY

„Mami?“ ozval sa Conor, vstupujúc do kuchyne. Vedel, že tam nebude – nepočul bublať vodu v kanvici, ktorú vždy zohriala ako prvú –, ale v poslednom čase, keď vchádzal do nejakej miestnosti v dome, často na ňu najskôr zavolať. Nechcel ju vyľakať, keby náhodou zaspala niekde, kde to nemala v úmysle.

V kuchyni však nebola, čo znamenalo, že je asi ešte stále v posteli. Takže Conor si musí urobiť raňajky sám, no na to si už zvykol. Nevadí. Vlastne je to *dobre* – najmä *dnes* ráno.

Rýchlo prikročil ku košu, plastové vrece, ktoré so sebou priniesol, strčil takmer na dno a zakryl ho inými odpadkami, aby nebolo také nápadné.

„Tak,“ zašomral si sám pre seba a chvíľu iba stál a dýchal. Nato prikývol a povedal: „Raňajky.“

Kúsok chleba do hriankovača, za hrst' cereálií do misky, trochu džúsu do pohára a bol pripravený sadnúť si k malému kuchynskému stolu a najesť sa. Jeho mama mala vlastný chlieb a cereálie, kúpila ich v meste v špeciálnom obchode

s biopotravinami a Conor ich našťastie nemusel jesť. Chutili rovnako bezútešne, ako vyzerali.

Zdvihol hlavu a pozrel na hodiny. O dvadsaťpäť minút musí odísť. Na sebe mal školskú uniformu, ruksak bol už starostlivo zbalený a nachystaný pri dverách. Všetko to urobil sám.

Sedel chrbtom k oknu nad umývadlom s výhľadom na malú záhradu za domom, na koľajnice a na kopec s kostolom a cintorínom.

A tisom.

Conor si nabral ďalšiu lyžičku cereálií. V celom dome bolo počuť iba jeho prežúvanie.

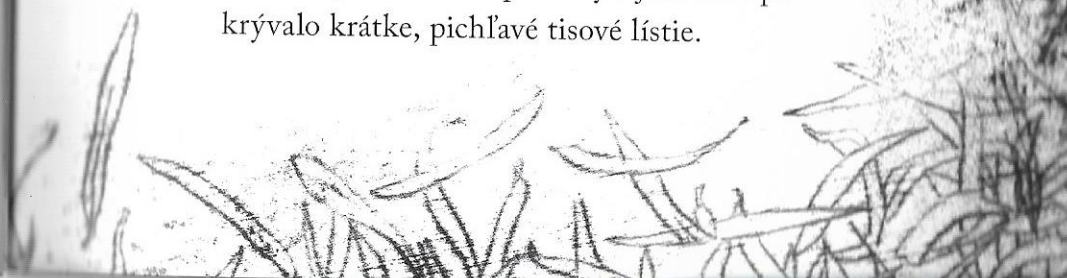
Bol to sen. Čo iné to *mohlo* byť?

Keď ráno otvoril oči, ako prvé sa pozrel na okno. Pravdaže tam stále bolo, nepoškodené, nijaká diera do záhrady. *Samozrejme*. Iba dieťa by si myslelo, že sa to naozaj stalo. Iba dieťa by uverilo, že dolu kopcom zišiel strom – no vážne, *strom!* – a zaútočil na ich dom.

Zasmial sa, aké to bolo hlúpe, a vstal z postele.

Spod nôh sa mu ozvalo chrupčanie.

Každý centimeter podlahy v jeho izbe pokrývalo krátke, pichľavé tisové lístie.

Do úst si vložil ďalší hlt cereálií a urputne sa vyhýbal pohľadu na odpadkový kôš napchatý plastovým vrecom s lístím, ktoré hneď ráno pozametal.

V noci fúkal vietor. Určite ho dnu zavialo cez otvorené okno.

Určite.

Dojedol cereálie a hrianku, dopil džús, opláchol riad a vložil ho do umývačky. Do odchodu mu ešte stále zostávalo dvadsať minút. Rozhodol sa vysypať kôš – takto to bude menej riskantné – a vreco vyniesol pred dom do nádoby na smeti. Keď tam už išiel, odniesol aj odpadky určené na recykláciu.

Potom naložil do práčky kopu prestieradiel, ktoré po návrate zo školy rozvešia na šnúry.

Vrátil sa do kuchyne a pozrel na hodiny.

Ešte stále má desať minút.

A zatiaľ stále nevidel...

„Conor?“ ozvalo sa zhora zo schodov.

Zhlboka si vydýchol, ani si neuvedomil, že zadržáva dych.

„Naraňajkoval si sa?“ opýtala sa mama, opierajúc sa o rám kuchynských dverí.

„Áno, mami,“ odvetil Conor s ruksakom v ruke.

„Naozaj?“

„Jasné, mami.“

Pochybovačne naňho pozrela. Conor prevrátil oči. „Zjedol som hrianku a cereálie a vypil džús. Taniere som dal do umývačky.“

„A vyniesol si odpadky,“ ticho povedala mama. Pohľadom prechádzala po čistej kuchyni.

„A v práčke sa perie bielizeň,“ doplnil Conor.

„Si dobrý chlapec.“ Hoci sa usmievala, v hlase jej počul smútok. „Prepáč, že som nevstala.“

„To nič.“

„To tá nová...“

„To nič,“ zopakoval.

Odmlčala sa, ale aj tak sa naňho usmiala. Okolo hlavy si ešte neomotala šatku a jej holá lebka vyzerala v rannom svetle príliš mäkká a krehká – ako hlavička dieťaťa. Conora pri pohľade na ňu zaboľelo v bruchu.

„To teba som v noci počula?“ opýtala sa.

Conor zmeravel. „Kedy?“

„Muselo to byť niekedy po polnoci,“ šuchtavo vykročila zapnúť kanvicu. „Myslela som, že snívam, ale prisahala by som, že počujem tvoj hlas.“

„Asi som rozprával zo spánku,“ odvetil bezvýrazne.

„Asi,“ mama zívla. Z police nad chladničkou zobrala šálku. „Zabudla som ti povedať, že zajtra príde babka,“ povedala zľahka.

Conorovi poklesli plecيا. „Ale, *mami*.“

„Ja viem. Ale nemal by si si každé ráno sám pripravovať raňajky.“

„Každé ráno?“ zvolal. „Ako dlho tu zostane?“

„Conor...“

„Nepotrebujeme ju...“

„Vieš, v akom stave som v tomto štádiu liečby, Conor...“

„Doteraz sme to zvládali...“

„*Conor!*“ zahriakla ho tak ostro, až sa zdalo, že ich to oboch zaskočilo. Rozhostilo sa dlhé ticho a potom sa opäť usmiala. Vyzerala veľmi, veľmi unavene.

„Pousilujem sa, aby to trvalo čo najkratšie, dobre? Viem, že sa nerád vzdávaš svojej izby, a mrzí ma to. Keby som ju nepotrebovala, nevolala by som ju sem, jasné?“

Vždy, keď ich babka navštívila, Conor musel spať na pohovke. Ale o to nešlo. Nepáčilo sa mu, ako sa s ním *rozpráva*. Akoby hodnotila zamestnanca. A Conor vedel, že neuspeje. Okrem toho, doteraz to vždy *zvládli* sami dvaja,

aj keď mame bolo z liečby veľmi zle. Platí cenu za zlepšenie, tak prečo...

„Iba na niekoľko nocí,“ povedala mama, akoby mu čítala myšlienky. „Netráp sa tým, dobre?“

Pohrával sa so zipsom na ruksaku, mlčal a usiloval sa myslieť na niečo iné. Vtom si spomenul na vrece lístia v odpadkovom koši.

Možnože babka v jeho izbe nie je to najhoršie, čo sa mu môže stať.

„Konečne sa usmievaš, zlatko,“ mama natiahla ruku ku kanvici, ktorá sa s cvaknutím vypla. S predstieranou hrôzou dodala: „Veril by si, že mi prinesie svoje staré *parochne?*“ Voľnou rukou si pohladila holú hlavu. „Budem vyzerat' ako zombia Margaret Thatcherovej.“

Conor zaškúľil na hodiny. „Prídem neskoro.“

„Choď, miláčik.“ Knísavo sa k nemu dovliekla a pobozkala ho na čelo. „Si dobrý chlapec,“ zopakovala. „Želala by som si, aby si nemusel byť až taký dobrý.“

Keď odchádzal do školy, videl, že mama ide s čajom ku kuchynskému oknu nad umývadlom, a keď otvoril vchodové dvere, začul: „Tam je ten starý tis,“ akoby sa rozprávala sama so sebou.

ŠKOLA

Keď sa dvíhal, v ústach už cítil krv. Pri náraze o zem si zvnútra zahryzol do pery a teraz, postojáčky, sa sústredil na zvláštnu kovovú pachuť, ktorá človeka núti, aby krv ihneď vyplúľ, akoby zjedol niečo, čo vôbec nie je jedlo.

Namiesto toho ju preglgol. Harry a jeho kamoši by boli celí bez seba, keby vedeli, že Conor krváca. Počul, ako sa za ním Anton a Sully smejú, a presne vedel, aký má Harry výraz, ani mu nemusel vidieť do tváre. Pravdepodobne by uhádol, aj čo povie ako ďalšie tým svojim pokojným, pobaveným hlasom, ktorý znie, akoby napodobňoval všetkých dospelých, ktorých nechcete nikdy v živote stretnúť.

„Dávaj si pozor na schody,“ varoval ho Harry. „Mohol by si spadnúť.“

Hej, presne to sa od neho dalo čakať.

Vždy to také nebolo.

Harry bol svetlovlasé zázračné dieťa, miláčik učiteľov v každom ročníku. Prvý žiak s rukou vo vzduchu, najrých-

lejší hráč na futbalovom ihrisku, ale napriek všetkému, iba ďalší chlapec v Conorovej triede. Nedá sa povedať, že by boli priatelia – Harry nemal skutočných priateľov, iba stúpencov; Anton a Sully mu v podstate iba stáli za chrbtom a smiali sa všetkému, čo urobil –, no neboli ani nepriatelia. Conora by vlastne mierne prekvapilo, keby Harry vôbec vedel, ako sa volá.

Ale počas posledného roka sa niečo zmenilo. Harry si začal Conora všímať, zachytával jeho pohľad a díval sa naňho s nezaujatým pobavením.

Táto zmena neprišla v čase, keď sa začalo to s Conoro-
vou mamou.

Nie, stalo sa to neskôr, keď Conora prvýkrát navštívila nočná mora – *skutočná* nočná mora, nie ten hlúpy strom z cintorína, ale krik a padanie. Nočná mora, o ktorej by nepovedal ani živej duši. Keď *k tomu* došlo, až vtedy si ho Harry všimol. Akoby na Conora nalepili akýsi tajný znak, ktorý vidí iba Harry.

Znak, ktorý k nemu Harryho priťahuje ako magnet železo.

V prvý deň nového školského roka ho Harry na ceste do školy potkol a Conor zletel na chodník.

Tak sa to začalo.

A tak to aj pokračovalo.

— • —

Conor k nim aj naďalej stál chrbtom a Anton so Sullym sa smiali. Jazykom si prešiel zvnútra po pere, aby zistil, ako veľmi si ublížil. Nič strašné. Ak sa mu cestou k triede už nič iné nestane, prežije to.

Ibaže niečo sa stalo.

„Daj mu pokoj!“ začul za sebou a myklo mu tvárou.

Obrátil sa a uvidel rozzúrenú Lily Andrewsovú s nosom takmer v Harryho tvári, čo Antona a Sullyho ešte väčšmi rozosmialo.

„Tvoj pudlík ťa prišiel zachrániť,“ povedal Anton.

„Iba vyrovnávam sily,“ fučala Lily. Kučery vlasov ako drôty jej tancovali okolo hlavy, a nech si ich vzadu akokoľvek pevne zviazala, vždy trochu pripomínala pudla.

„Krvácaš, O'Malley,“ oznámil mu Harry. Lily pokojne ignoroval.

Conor si priložil ruku k ústam, ale nestihol zachytiť pramienok krvi vytekajúci z kútika.

„Jeho plešatá matka by mu to mala poľúkať!“ zajasal Sully.

Conorov žalúdok sa premenil na ohnivú guľu, akoby v ňom vzplanulo malé slnko, ale skôr než zareagoval, Lily ho predbehla. S výkrikom zlosti sotila ohúreného Sullyho do kríkov, až preletel na druhú stranu.

„Lillian Andrewsová!“ doľahol k nim cez pol dvora zlovestný hlas.

Všetci ustrnuli. Dokonca aj Sully pri vstávaní znehybnel. Rútila sa k nim výchovná poradkyňa, slečna Kwanová, na tvári mala ako vypálenú jazvu ten najdesivejší zachmúrený výraz.

„Oni začali, slečna,“ bránila sa Lily.

„Nechcem to počuť,“ odsekla vychovávateľka. „Si celý, Sullivan?“

Sully vrhol krátky pohľad na Lily a vystrúhal bolestivú grimasu. „Neviem, slečna. Možno by som mal ísť domov.“

„Neskúšaj to na mňa,“ varovala ho slečna Kwanová. „Poď so mnou do kancelárie, Lillian.“

„Ale, slečna, oni sa...“

„Hneď, Lillian!“

„Posmievali sa Conorovej mame!“

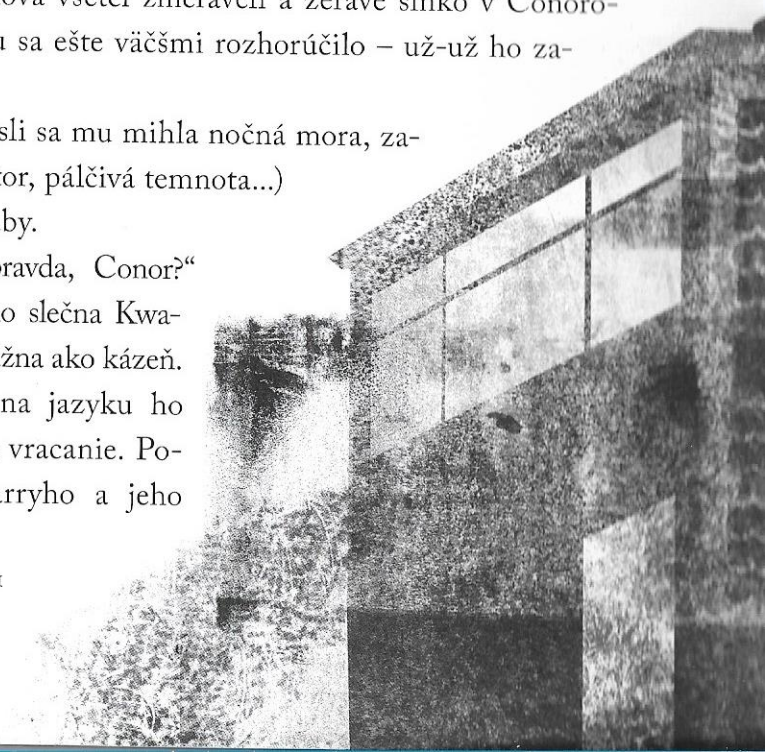
Nato znova všetci zmeraveli a žeravé slnko v Conorovom bruchu sa ešte väčšmi rozhorúčilo – už-už ho zaživa pohltil.

(... v mysli sa mu mihla nočná mora, zavýjajúci vietor, páľčivá temnota...)

Zaľal zuby.

„Je to pravda, Conor?“ opýtala sa ho slečna Kwanová, tvár vážna ako kázeň.

Z krvi na jazyku ho napínalo na vracanie. Pozrel na Harryho a jeho

kamošov. Anton a Sully vyzerali ustarostene, ale Harry naňho iba pokojne hľadel, nevzrušený, akoby ho úprimne zaujímalo, čo Conor povie.

Pregl'gol krv. „Nie, slečna, nie je to pravda. Spadol som. Pomáhali mi vstať.“

Lily sa na tvári zjavil výraz bolestného prekvapenia. Otvorila ústa, ale nič nepovedala.

„Chodte do svojich tried,“ prikázala im slečna Kwanová. „Ty nie, Lillian.“

Keď ju vychovávateľka ťahala preč, Lily sa obzrela za Conorom, ale on sa od nej odvrátil.

Pred sebou uvidel Harryho, ktorý mu podával ruksak.

„Dobrá práca, O'Malley.“

Conor mu namiesto odpovede prudko vytrhol tašku a vykročil ku škole.

PRÍBEHY ZO ŽIVOTA

Príbehy, s hrôzou si pomyslel Conor cestou domov.

Vyučovanie sa skončilo a on konečne unikol. Po zvyšok dňa sa vyhýbal Harrymu a ostatným, hoci chlapci pravdepodobne neboli takí hlúpi, aby riskovali, že mu krátko po tom, čo ich slečna Kwanová takmer prichytila, spôsobia ďalšiu „nehodu“. Vyhýbal sa aj Lily, dievča sa vrátilo na vyučovanie s červenými, opuchnutými očami a krivilo ústa, že by sa na ne dal zavesiť kabát. Keď doznelo posledné zvonenie, Conor sa ponáhľal preč, a len čo sa vzdialil o jednu-dve ulice, pocítil, ako z neho padá bremeno pozostávajúce zo školy, Harryho a Lily.

Príbehy, znova si pomyslel.

„*Vaše príbehy*,“ povedala im pani Marlová na hodine angličtiny. „Nemyslite si, že na svete nie ste dosť dlho, aby ste nemali čo povedať.“

Nazvala to *Príbehy zo života* a ich úlohou bolo napísať niečo o sebe. Rodokmeň svojej rodiny, opis miesta, kde žijú, výlety či šťastné spomienky.

Dôležité udalosti, ktoré zažili.

Conor si na pleci nadhodil ruksak. Vedel si spomenúť na niekoľko dôležitých udalostí, ale ani o jednej z nich sa mu nechcelo písať. Otcov odchod. Deň, keď sa ich mačka zatúlala a už sa nikdy nevrátila.

Popoludnie, keď mu mama povedala, že sa musia porozprávať.

Zamračil sa a kráčal ďalej.

Ale pamätal si aj deň, čo tomu *predchádzal*. Mama ho zobrala do jeho obľúbenej indickej reštaurácie a dovolila mu objednať si toľko *vindaloo*, koľko sa mu zažiada. Potom sa zasmiala a povedala: „Dočerta, prečo nie?“ a objednala niekoľko tanierov aj pre seba. Prdiť začali ešte predtým, než sa vrátili do auta. Cestou domov pre hlasný smiech a hlučné prdenie takmer nevládali rozprávať.

Conor sa pri tej spomienke usmial. Na jeho prekvapenie totiž vlastne *nešli* domov, ale do kina. Počas školského týždňa a na film, ktorý videl už štyrikrát a vedel, že mama ho nemôže vystáť. Napriek tomu naň išli znova, ticho sa chichúňali, jedli kopce pukancov a pili vedrá kokakoly.

Conor nebol hlúpy. Keď došlo na druhý deň na „rozhovor“, pochopil, čo mama urobila a prečo to urobila. Ale na zábave, ktorú si v ten večer užili, to nič nezmenilo. Na tom, ako padali od smiechu. Ako sa im nič nezdalo nemožné. Ako by ich vôbec neprekvapilo, keby sa im nečakane prihodilo čosi naozaj dobré.

Lenže ani *o tom* nenapíše.

„Conor!“ ozvalo sa mu za chrbtom a Conor zastonal. „Conor, počkaj ma!“

Lily.

„Ahoj!“ povedala, len čo ho dobehla, a postavila sa mu do cesty, takže musel buď zastať, alebo do nej vraziť. Lapala dych, ale v tvári mala ešte stále zlosť. „Prečo si to urobil?“ opýtala sa.

„Daj mi pokoj,“ odsekol a pretisol sa popri nej.

Lily išla za ním. „Prečo si nepovedal slečne Kwanovej, čo sa naozaj stalo?“ nevzdávala sa. „Prečo si dovolil, aby som sa dostala do ťažkostí?“

„Prečo si sa miešala do niečoho, do čoho ťa nič nie je?“

„Snažila som sa ti *pomôcť*.“

„Nepotrebujem tvoju pomoc,“ namietol. „Zvládal som to aj sám.“

„Nezvládal!“ zvolala Lily. „Krvácal si.“

„Nie je to tvoja *vec*!“ vyštekol Conor a pridol do kroku.

„*Celý týždeň* budem po škole,“ sťažovala sa Lily. „*A* vychovávateľka napísala list pre mojich rodičov.“

„To nie je môj problém.“

„Ale je to tvoja vina.“

Conor prudko zastal a zvrchol sa k nej. Tváril sa tak nahnevane, že v zmätku o krok ustúpila, takmer akoby sa ho

bála. „Je to *tvoja* vina,“ povedal pevným hlasom. „*Všetko* je to *tvoja* vina.“

Rázne vykročil po chodníku. „Kedysi sme boli kamaráti!“ zakričala za ním.

„*Boli*,“ zdôraznil Conor bez toho, aby sa obrátil.

Lily poznal celú večnosť. Alebo aspoň pokiaľ mu pamäť siahala, čo bolo prakticky to isté.

Ich mamy sa priatelili ešte pred Conorovým a Liliným narodením a Lily mu bola ako sestra, ktorá býva v inom dome, najmä keď ich jedna alebo druhá mama na striedačku strážili. No vždy boli iba kamaráti, neprebehlo medzi nimi nič romantické, ako si ich občas v škole doberali. V istom zmysle bolo pre Conora ťažké dívať sa na Lily ako na *dievča*, prinajmenšom tak ako na iné spolužiačky. Ako by mohol, keď ako päťroční obaja hrali ovce v tej istej hre o Ježiškovom narodení? Keď vie, ako často si kedysi vrtala v nose. A *ona* zasa, ako dlho musel mať v noci rozsvietenú lampičku, keď sa od nich odsťahoval otec. Bolo to úplne obyčajné priateľstvo

Lenže potom prišiel „rozhovor“ s mamou a to, čo nasledovalo, bolo pochopiteľné, ale veľmi náhle.

Najprv to nevedel nikto.

Potom sa to, pravdaže, dozvedela Lilina mama.

Potom Lily.

A napokon to vedeli aj ostatní. Úplne všetci. Tak sa za jediný deň zmenil celý svet.

A to jej nikdy neodpustí.

Ďalšia ulica, potom ešte jedna a už bol pred ich malým, samostatne stojacim domom. Mama pri rozvode najväčšmi trvala na tom, aby dom zostal im, a keď otec odíde do Ameriky so svojou novou ženou Stephanie, nemuseli sa sťahovať. Bolo to pred šiestimi rokmi, teda tak dávno, že Conor si už občas ani nespomínal, aké to bolo mať doma otca.

To však neznamená, že na to stále nemyslel.

Pozrel na kopec za domom, k zamračenej oblohe čnela kostolná veža.

A tis sa ako spiaci gigant týčil nad cintorínom.

Conor sa naň prinútil pozerieť, presviedčajúc sám seba, že je to iba strom ako každý iný, napríklad ktorýkoľvek z tých, čo lemujú koľajnice.

Strom. To je všetko. *Nikdy* nebol nič iné. Iba strom.

Stromom, ktorý pred jeho očami za bieleho dňa zdvihol obrovskú tvár, pozrel naňho, natiahol k nemu ruky a povedal: *Conor...*

Chlapec rýchlo zaspätkoval a bol by spadol na cestu, keby sa nezachytil kapoty zaparkovaného auta.

Keď pozrel hore, zasa videl iba strom.

TRI PRÍBEHY

V tú noc ležal v posteli, vôbec sa mu nechcelo spať, a sledoval hodiny na nočnom stolíku.

Pomalšie sa vlečúci večer si nevedel ani predstaviť. Príprava mrazených lazaní mamu tak vyčerpala, že zaspala päť minút po začatí *EastEnders*. Napriek tomu, že Conor seriál nenávidel, dal ho nahrávať, mamu prikryl perinou a išiel umyť riad.

Zazvonil mamin mobil, ale nezobudil ju. Conor videl, že volá Lilina mama, a počkal, kým sa zapne odkazovač. Úlohy si písal na kuchynskom stole, ale keď sa mal pustiť do zadania od pani Marlovej a písať príbeh zo života, nechal to tak, chvíľu vo svojej izbe surfoval po internete, vyčistil si zuby a uložil sa do postele. Sotva zhasol svetlo, mama mu s veľkým ospravedlňovaním – a veľmi vyčerpaná – prišla dať bozk na dobrú noc.

O niekoľko minút ju počul v kúpeľni vracat'.

„Potrebuješ pomoc?“ zakričal z postele.

„Nie, miláčik!“ odvetila slabo. „Už som si zvykla.“

A to bol kameň úrazu. Aj Conor si zvykol. Najhoršie prežívala vždy druhý a tretí deň po liečebnej kúre, vtedy bo-

la najväčšmi unavená a najväčšmi vracala. Pripadalo mu to už takmer normálne.

Po chvíli vracanie prestalo. Conor začul cvaknutie vypínača v kúpeľni a dvere maminej spálne sa zavreli.

To bolo pred dvoma hodinami. Odvtedy bdel a čakal.

Ale na čo?

Budík na nočnom stolíku ukazoval päť minút po polnoci. Potom šesť. Pozrel na okno, ktoré pevne zatvoril aj napriek tomu, že noc bola stále teplá. Minútová číslica na budíku sa s cvaknutím preklopila na sedmičku.

Vstal, podišiel k oknu a vyzrel von.

Netvor stál v záhrade a díval sa naňho.

Otvor, požiadal ho netvor, hlas mal jasný, akoby medzi nimi nestálo okno. *Chcem sa s tebou porozprávať.*

„No jasné,“ odvetil Conor potichu. „Netvory chcú vždy to isté – rozprávať sa.“

Netvor sa usmial. Bol naňho desivý pohľad. *Ak sa mám k tebe dostať nasilu*, povedal, *s radosťou to urobím.*

Zdvihol hrčovitú drevenú päšť, že prerazí stenu Conorovej izby.

„Nie!“ zvolal chlapec. „Nechcem, aby si zobudil mamu.“

Tak pod' von, vyzval ho netvor a Conorovi až v izbe vrazil do nosa vlhký zápach hlíny, dreva a miazgy.

„Čo odo mňa chceš?“

Netvor priblížil tvár k oknu.

Nejde o to, čo chcem ja od teba, Conor O'Malley, ale čo chceš ty odo mňa.

„Nič od teba nechcem,“ namietol chlapec.

Teraz nie. Ale budeš chcieť.

„Je to iba sen,“ povedal si Conor v záhrade za domom pri pohľade na siluetu netvora vykreslenú oproti mesiacu na nočnej oblohe. Založenými rukami si tesnejšie objal telo, nie však pre chlad, ale preto, lebo stále nemohol uveriť, že zbehol po špičkách dolu schodmi, odomkol zadné dvere a vyšiel von.

Napriek tomu zachovával pokoj. Bolo to čudné. Táto nočná mora – pretože to istotne nie je nič iné – je iná ako ten druhý zlý sen.

Už len preto, že so sebou neprináša nijakú hrôzu, paniku ani temnotu.

A predsa je jasnejšie než najjasnejšia noc, že má pred sebou netvora, ktorý sa nad ním týči desať či pätnásť metrov do výšky a ťažko dýcha nočný vzduch.

„Je to iba sen,“ zopakoval.

Ale čo je sen, Conor O'Malley? opýtal sa netvor a zohol sa, až kým nemal tvár blízko chlapcovej. Kto môže povedať, že sen nie je všetko ostatné?

Zakaždým, keď sa netvor pohol, Conor počul vŕzganie dreva, stony a zívanie v obrovskom tele príšery. Videl aj to, aké mocné má ruky. Dlhé šlachovité povrazy konárov sa ustavične skrúcali a posúvali, oči-vidne tvorili svaly stromu, čo sa pripájali k mohutnému kmeňu hrude, zakončenému hlavou so zubami, ktoré by ho jediným zahryznutím rozdrvili.

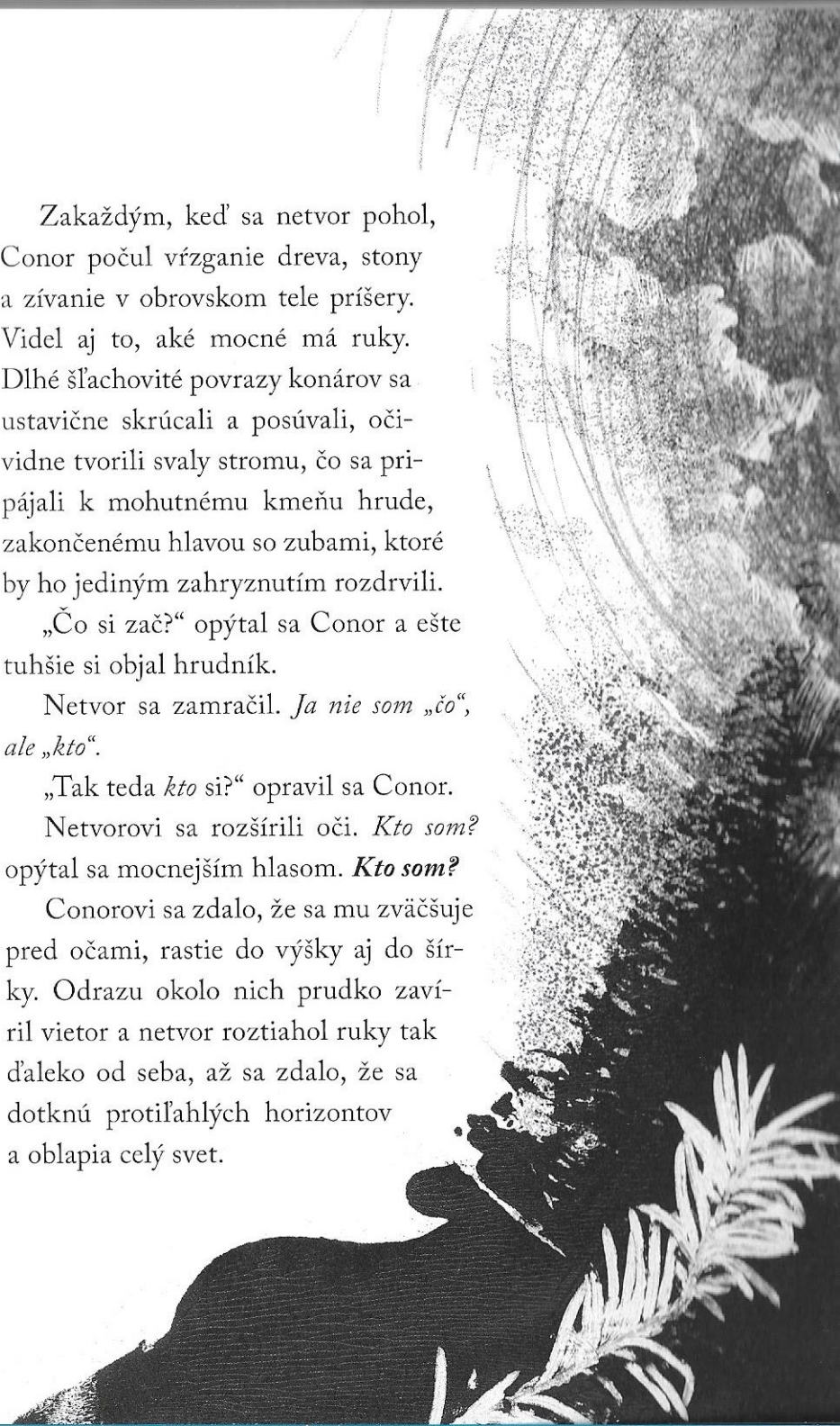
„Čo si zač?“ opýtal sa Conor a ešte tuhšie si objal hrudník.

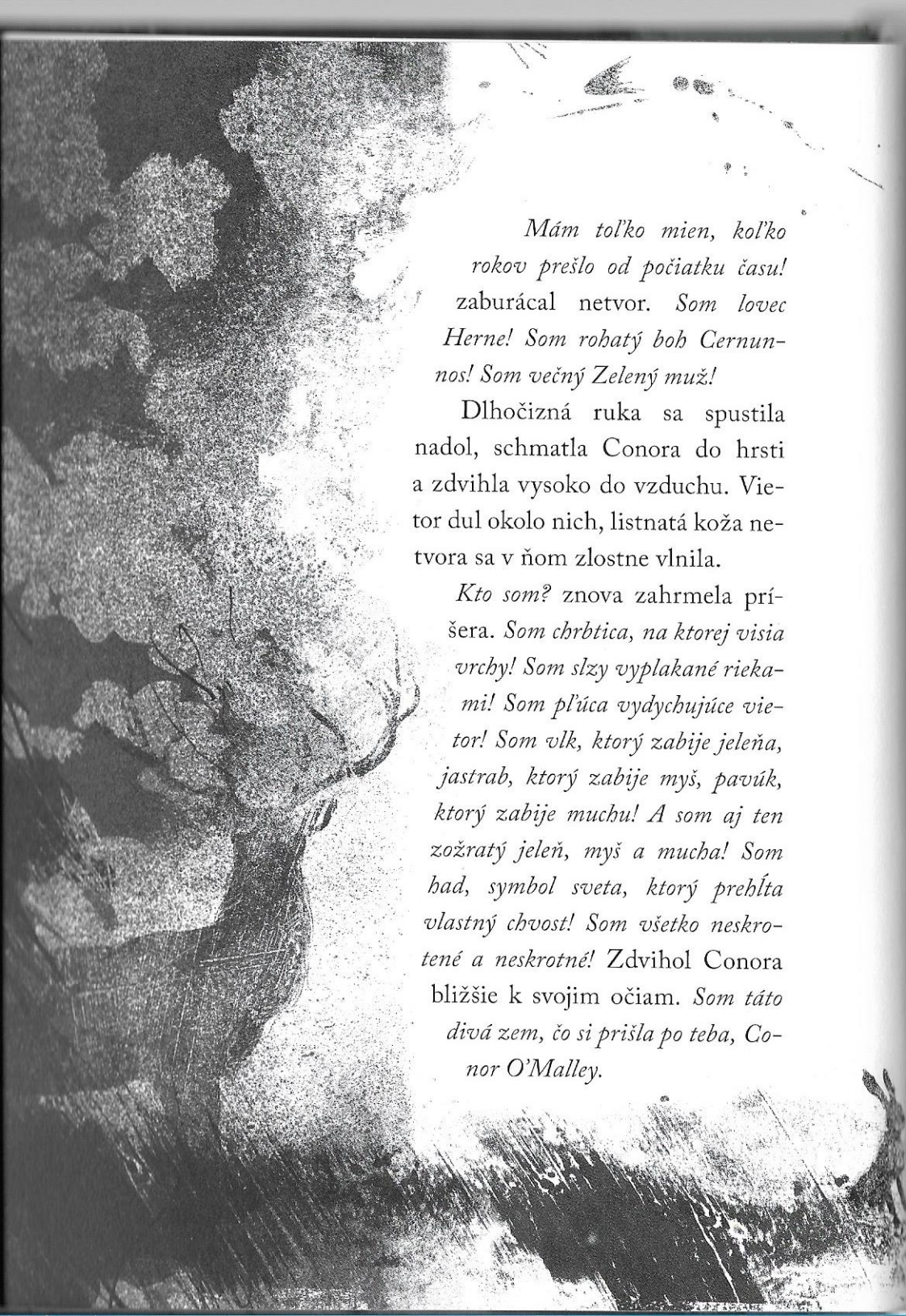
Netvor sa zamračil. *Ja nie som „čo“, ale „kto“.*

„Tak teda kto si?“ opravil sa Conor.

Netvorovi sa rozšírili oči. *Kto som?* opýtal sa mocnejším hlasom. *Kto som?*

Conorovi sa zdalo, že sa mu zväčšuje pred očami, rastie do výšky aj do šírky. Odrazu okolo nich prudko zavíril vietor a netvor rozťahol ruky tak ďaleko od seba, až sa zdalo, že sa dotknú protiľahlých horizontov a obľapia celý svet.

Mám tol'ko mien, kol'ko rokov prešlo od počiatku času! zaburácal netvor. Som lovec Herne! Som rohatý boh Cernunos! Som večný Zelený muž!

Dlhočizná ruka sa spustila nadol, schmatla Conora do hrsti a zdvihla vysoko do vzduchu. Vietor dul okolo nich, listnatá koža netvora sa v ňom zlostne vlnila.

Kto som? znova zahrnela príšera. Som chrbtica, na ktorej visia vrchy! Som slzy vyplakané riekami! Som plúca vydychujúce vietor! Som vlk, ktorý zabije jeleňa, jastrab, ktorý zabije myš, pavúk, ktorý zabije muchu! A som aj ten zožratý jeleň, myš a mucha! Som had, symbol sveta, ktorý prehltá vlastný chvost! Som všetko neskrotené a neskrotné! Zdvihol Conora bližšie k svojim očiam. Som táto divá zem, čo si prišla po teba, Connor O'Malley.

„Vyzeráš ako strom,“ poznamenal Conor. Netvor ho stisol, až Conor vykrikoval od bolesti.

Nevydávam sa na cestu často, chlapče. Iba keď je to otázka života a smrti. A vtedy očakávam, že ma budú počúvať.

Netvor uvoľnil zovretie a Conor sa mohol znova nadýchnuť. „Čo chceš odo mňa?“ opýtal sa.

Netvor sa zlovestne zašklábil. Vietor utíchol, rozhostilo sa ticho. *Konečne sa dostávame k jadru veci*, potešila sa príšera. *K dôvodu, prečo som sa vydal na cestu.*

Conor ustrnul, odrazu mal strach z toho, čo príde.

Poviem ti, čo bude ďalej, Connor O'Malley, pokračoval netvor. *Navštívim ťa aj počas nasledujúcich nocí.*

Conorovi sa naplo brucho, akoby sa pripravoval na úder. *A porozprávam ti tri príbehy. Tri príhody z minulosti, kvôli ktorým som sa vydal na cestu predtým.*

Conor zažmurkal. A potom ešte raz. „Porozprávaš mi príbehy?“

Tak je, pritakal netvor.

„Nuž...“ Conor sa neveriacky poobzeral. „Toto má byť nočná mora?“

Príbehy sú zo všetkého najdivšie, zaburácal netvor. *Prenasledujú, bryzú a lovia.*

„To nám vždy hovoria učítelia,“ povedal Conor. „Ani im to nik neverí.“

Keď ti rozpoviem všetky tri príbehy, pokračoval netvor, akoby Conor nič nepovedal, *ty mi porozprávaš štvrtý.*

Conor sa v netvorovej ruke zavrtel. „Rozprávanie príbehov mi veľmi nejde.“

Povieš mi štvrtý príbeh, zopakoval netvor, *a ten príbeh bude pravda.*

„Pravda?“

A nie hocijaká, ale tvoja pravda.

„Dóóóbre,“ zatiahol Conor. „Ale povedal si mi, že ešte pred koncom sa budem báť, toto však neznie ani trochu strašidelne.“

Sám vieš, že to nie je pravda, namietol netvor. *Najväčšmi sa bojíš svojej pravdy, Conor O'Malley. Tých, ktorú skrývaš.*

Conor sa prestal hniezdiť.

Neznamená to...

Nemôže to znamenať...

Nie, netvor *to* predsa nemôže vedieť.

Nie. *Nie.* Nikdy nepovie, čo sa dialo v skutočnej nočnej more. Ani o milión rokov.

Povieš mi to, vyhlásil netvor. *Preto si ma zavolať.*

Conora to ešte väčšmi zmiatlo. „Ja? Vôbec som ťa *ne*-volať...“

Povieš mi štvrtý príbeh. Povieš mi pravdu.

„A čo ak nie?“

Netvor sa opäť zlomyselne zašklabil. *Potom ťa zaživa zožeriem.*

Otvoril ústa dokorán, boli také široké, že by zhlkli celý svet a Conor by v nich poľahky navždy zmizol...

Bez výkriku sa posadil na posteli.

Na vlastnej posteli. Zasa vo svojej izbe.

Pravdaže to bol iba sen. *Samozrejme. Vrátil sa.*

Nahnevane vzdychol a zápästiami si pošúchal oči. Ako si má odpočnúť, keď ho moria také vyčerpávajúce sny?

Napadlo mu, že sa napije vody, a odhodil prikrývku. Vstane a začne túto noc odznova. Zabudne na hlúpe sny, ktoré nemajú nijaký zmy...

Bosou nohou niečo rozmliaždil.

Zažal svetlo. Celú dlážku pokrývali jedovaté bobule tisu obyčajného.

Nejako sa tam dostali aj napriek zavretému oknu.

